

Publicerad 2018-01-23 11:59 av Annika Persson

Avundsjuka texten om tid

Jag är avundsjuk på den sköna dikten, den sanna dikten,
varför får man inte till den perfekta enheten -
därför att poesiordet har en annan dimension
överskrider gränsen för liv och litteratur
mellan lyrik och prosa.

Och att jag än så länge funderar över innehåll,
gärna myt till aktualitet för det gömda och glömda.

I tid och otid lever människor med sina intressen
ibland med evig glöd, ibland med falnande låga
gravar och stjärnor stiger ned för oss alla.

Med noter under våra fotsteg under snöns knaster
rötternas iver att dricka vatten i tjäle,
inte alltid så porlande, denna underjordiska rotvärld.

Wilhelm Eklund diktar "Nu, nyss",
Heidegger "Inte längre" och "Ännu inte"

I ett flöde som stannar upp i vila och en stunds höjd
björnen brummar i skogarna och hjälten talar lugnt.
Två människor undrar över sina roller, om dominans råder
utan underkastelse, och att allt skulle kunna flätas samman.

Traditioner ger oss något att skriva om
när livet inte flödar annat än i avbrott
ensamma stunder är ett krav -
och man blir som man blir.

Om jag inte är lite svartsjuk också...ja, det är klart.
Eller så har jag bara ont någonstans, som t ex i halsen.

En febergnista, O så o rolig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika Persson med Poeter.se id #16881 innehar upphovsrätten